

DĚLNICKÉ LISTY

Noviny Dělnické strany sociální spravedlnosti (DSSS) / WWW.DSSS.CZ

ročník IX. / číslo 32 / červenec – září 2011 / zdarma

Svržení vlády

Vláda pod vedením TOP 09 dokázala, že jí zajímají jen posty a z toho plynoucí požitky legální, někdy i nelegální. Před veřejností se dělají tanečky, kdy se vyhrožuje rozpadem koalice, loutkový předseda vlády zdvihá svůj buclatý prstík a varuje před přerušením reformou. Tato vláda není ani demokratická, ale ani republikánská.

Posuďte sami. Demokracie znamená vláda lidu. A já se ptám, máte vy, občané této republiky pocit, že vládnete, že se plní vaše přání, je nasloucháno vašim názorům? Rozhodně ne. Však jste to viděli, jak povýšeně reagovala vláda na odborářskou demonstraci a stávkou. Státní propaganda šířila účelovou lež, že kdo ten

Vláda schválila další asociální zákony, kterým říká reformy. Okleštil se Zákoník práce, ze kterého se udělala bezcenná brožurka. Od dnešní doby platí v zaměstnání jediný zákon – zákon zaměstnavatele. Schválený návrh, aby si podnikatelé vzájemně půjčovali zaměstnance, znamená přiblížení k nevolnickým časům. Budou si je předávat jako nějaké věci. Není to nic jiného než zneužívání hospodářské krize, kdy strach ze ztráty místa bere mnohým zaměstnancům odvahu říci slovo proti těmto krokům.

den stávkuje, je lempl a flákač, protože ministr Kalousek „hákuje od půl sedmý“ ráno, zatímco odboráři stávkovali. Vývoj v této zemi určují tři politické strany plnící zadání zaměstnavatelů, velkokapitálu a stranických kmotrů. Toto není koalice, to je gang tří. Celá vládní reforma způsobuje, že chudí jsou ještě chudší a bohatí ještě bohatší.

A myslíte, že máme republiku? Věc veřejnou, jak hovoří překlad? Ne! Jednak nám zahraniční politiku řídí šlechtic – cizinec, ale také jsme po dvaceti letech privatizace hospodářské, zpriva-

tizovali i politiku. Republika přestala být republikou, ale stala se akciovou společností, kterou neřídí vláda, ale představenstvo společnosti, které je zodpovědné akcionářům – nadnárodním koncernům, uhlobaronům a finančním spekulantům. Politická rozhodnutí se nedělají v parlamentu, ale v temných koutech luxusních restaurací a golfových klubů. Již se nedělá politika, ale politicky se kramaří.

Vládnoucí koalice je ideově i mravně prázdná, skandály svých členů už ani nepočítá, ministři se střídají jako v jihoamerických republi-

je nutností!

kách, nemá důvěru veřejnosti, která nevěří ve změnu. Slibovaný boj proti korupci se scvrkl na obyčejné předvolební heslo, které vypřichalo brzy po sečtení volebních výsledků. Vláda lidem ordinuje suchý chléb, ale sobě a svým věrným přiděluje kaviár a šampaňské. Tato vláda je v zajetí vlastní sebestřednosti a zpupnosti. Vstává a lehá s vědomím nedotknutelnosti a s pocitem, že zde bude vládnout věčně. Omyl!

Pod povrchem veřejnosti to bublá, kvasí a zatím kotlík občanské revolty nepřetečl, ale vše se může změnit. Nelze do nekonečna napínat strunu. Od začátku roku padlo ve světě několik režimů, které se tvářily nedotknutelně a mocně. Jenže přestaly se dívat na svůj lid, z jehož práce vznikalo jejich bohatství. Tuniský a egyptský režim se během krátké doby zhroutil a ti, co je léta podporovali (USA a EU), pro ně nehnuli ani prstem... Toto by mělo být poučením pro Stranku akademii.

Mnozí se ptají, jak ze současné situace ven. Já bych hrozně rád řekl: Jedině parlamentními volbami. Ovšem víme, jak takové volby dopadají. Vznikne marketingový politický projekt, novináři mu pomohou, lidé sednou na lep známým tvářím a den po volbách se diví, co zvolili. Opravdu se může stát, že lidé vyjdou do ulic a této vládě nepomůže nic. Vždyť, kdo za ní stojí? Policejní plukovníci, příslušníci ideové policie, část prodejních soudců a státních zástupců, jídášských soudních znalců a banda prospěchářů, vydělávajících na státních zakázkách.

Lehce se může stát, že se bude opakovat scéna ze začátku Velké francouzské revoluce, kdy se Nečas bude ptát ministra vnitra Kubiceho, co že se to venku děje, jestli to není zase nějaká stávka či vzpoura. Dobře informovaný ministr vnitra mu odpoví: To není vzpoura, to je revoluce, pane premiére!

JIŘÍ ŠTĚPÁNEK
místopředseda DSSS

Jako většina chlapců jsem v dětství toužil být ledašcím. Například popelářem, fotbalistou, sportovním komentátorem nebo prezidentem. Když už hovořím o dětství, mám ho spojené zejména s trávením prázdnin a víkendů u mých prarodičů v krásné oblasti Křivoklátska. Ty chvíle se mi dnes, s odstupem času, vybavují pořád silně a vzpomínky jako by nechtěly slábnout. Říká se, že člověk si ty hezké chvíle v paměti uchovává jako stimul a povzbuzení pro okamžiky těžké, a ony dodávají energii ve chvílích, kdy propadá do stavu beznaděje a pasivity.

Úvaha Tomáše Vandase: Jak jsem se stal nepřítelem státu

Jelikož jsem nikdy nebyl vzorným žákem základní školy, což by mohli svorně dosvědčit učitelé, mající se mnou někdy až neskutečnou trpělivost, odpovídaly tomu i dosažené výsledky. A tak jsem ani nemohl uvažovat o tom, že bych chtěl být dál pilným studentem třeba gymnázia nebo jiné střední školy.

Začal jsem tedy navštěvovat učební obor instalatér. Musím říci, že v dobách učňovských počátků jsem výškově ani váhově zavedeným řemeslnickým standardům zdaleka nevyhovoval. I proto jsem si na svém prvním místě po vyučení, bylo to tehdy v areálu Dopravních podniků v Praze, vysloužil přezdívku „Zaremba“. To, že se po téměř čtvrtstoletí s legendárním vzpěračem a olympijským vítězem setkám, budu s ním sdílet společné názory a považovat ho za svého přítele, tehdy nemohl tušit skutečně nikdo. Ale i takové paradoxní situace život přináší.

Když nastaly změny v naší zemi v roce 1989 a já se vrátil z absolvování povinné vojenské služby, o které by se dala napsat také samostatná povídka či dokonce román, čekalo na mě moje původní místo instalatéra. I při této profesi jsem však aktivně, a tehdy asi většina lidí na rozdíl ode dneška, sledoval dění ve společnosti a stále více se ve mně probouzela touha

nebýt aktivní jen řečmi při popíjení zlatavého moku, ale skutečně se do toho kolotoče zapojit vlastní energií a nápady. A tak jsem po čase přemítání a úvah poprvé v životě vstoupil do politické strany.

Členství v republikánské straně mě zpočátku naplňovalo optimismem. Začal jsem navštěvovat schůze, být aktivní a také přednášet první nápady či poznámky. Samozřejmě, že jako politický začátečník relativně mladého věku jsem byl také stížen určitou nervozitou, rudnutím a zadržáváním při rozhovorech s poslanci či funkcionáři.

Nabídka stát se poslaneckým asistentem mě zaskočila. Se svojí prací jsem byl spokojen, bavila mě, a proto jsem také dvakrát odmítl. Až napotřeť jsem neodolal určitému pokušení zkusit si něco nového a pro mě neznámého. Psal se rok 1997 a já nastoupil cestu, kterou bych si ještě před několika lety nedovedl představit a na jejíž konec zatím není možné dohlédnout.

Republikánská léta, tedy období od roku 1997-2002, to byla opravdová škola politického života. Osoba Miroslava Sládka, tehdejšího známého republikánského předsedy, je velmi komplikovaná svojí povahou a je velmi těžké se v něm orientovat. Nepodezírám ho z toho, že v počátku své politické kariéry nemyslel svá slova upřímně. Bo-

hužel to, co se mu pak stalo, je nemoc, která postihne asi většinu politiků bez rozdílu stranického dresu: opojení mocí. Je to zlobohná choroba a jen málokdo je schopen se jí vyvarovat. Prvními náznaky jsou projevy arogance, nadřazenosti, neomylnosti. Pocit, že si můžu dovolit vše, že jsem něco víc než obyčejný člověk. Takové chování se projevuje i negativním vztahem ke svému okolí a to vycítí, že je s takovým člověkem něco v nepořádku.

Po několika letech sbírání zkušeností jsem byl se svými přáteli na křižovatce, jak vlastně dál. Buď pokračovat v tom starém, i když s vidinou, že to nikam nevede, že žádné pozitivní výhledy v budoucnu nepřijdou, anebo se pokusit o něco nového, vlastními silami něco vybudovat, co bude mít naději na život. Po chvíli přemítání byla ta volba jasná a já se rozhodl pro druhou variantu. To jsem však tehdy vůbec netušil, co to všechno znamená a co mě vlastně čeká.

Vydat se v dnešní době na dráhu neprofesionálního politika, tedy majícího své zaměstnání, to není zrovna jednoduchá záležitost. O to víc, pokud takový člověk říká věci, které jsou „politicky nekorektní“, tedy často nepřijemné a nepopulární. To mohu potvrdit z vlastní zkušenosti.

(pokračování na str. 4)

Policie obvinila šest lidí kvůli držení transparentu s nápisem „Evropo povstaň!“

Letošní prvomájový průvod v Brně, jenž pořádalo občanské sdružení Dělnická mládež, zřejmě bude mít dohru před soudem. Policie totiž obvinila pět mužů a jednu ženu ze spáchání trestného činu založení, podpora a propagace hnutí směřujícího k potlačení práv a svobod člověka podle § 403 odst. 1 tr. zákoníku. Uvedeného přečinu se měli dopustit tím, že v čele prvomájového průvodu nesli transparent s heslem „Evropo povstaň!“ a drobnějším nápisem „Za společnou Evropu našich národů“ (viz snímek).

Za nesení transparentu hrozí šestici obviněných trest odnětí svobody až na 5 let.

Trestní stíhání proti mladým lidem, zahájené 13. června, vede komisař Mojmír Hložek z Městského ředitelství policie Brno, který se v minulosti „proslavil“ obviněním předáků dělnické strany včetně Tomáše Vandase kvůli prvomájovým projevům z roku 2009 v Brně. Všichni nakonec byli nepravomocně odsouzeni k podmíněným trestům a pokutám.

Mezi obviněnými za držení transparentu „Evropo povstaň!“ je i předseda Dělnické mládeže Erik Lamprecht. Právě on byl společně s dalšími krátce po ukončení prvomájových oslav Svátku práce v Brně zadrženi policií, údajně z důvodu podání vysvětlení.

Policie ČR, stejně jako v mnoha dalších případech, podepírá své vyšetřování tzv.

znaleckým posudkem „z oboru kriminalistika se specializací společenská závadnost textů a zástupné symboly“. Dle tohoto posudku mají být heslo „Evropo povstaň!“ a nápis „Za společnou Evropu našich národů“ skrytým odkazem na neonacismus.

Vandas: Národe, povstaň!

K obvinění mladých stoupců dělnické strany se vyjádřil předseda DSSS Tomáš Vandas.

„Pro mě a myslím i většinu lidí v této zemi ztratil tento polistopadový režim poslední zbytky legitimacy. S demokracií a právním státem už dávno nemá nic společného. Naše země je v hluboké morální a ekonomické krizi, vládnu tu zloději a podvodníci a poctiví lidé jsou vláčeni po soudech kvůli transparentu nebo veřejnému projevu.

Takovému režimu nestačí zazvonit klíči, takový režim je třeba vyhnat s klackem v ruce, jako to udělali lidé v Egyptě a v jiných státech, kde jim byla odepřena svoboda,“ uvedl předseda dělnické strany Vandas.

Tiskové centrum DSSS

Program DSSS: Naděje pro tuto zemi

Na zasedání 16. dubna schválil Republikový sněm Dělnické strany sociální spravedlnosti (DSSS) širší programové teze, které nastiňují řešení současné vnitropolitické situace, kdy se polistopadový režim zcela zdiskreditoval a v očích občanů ztratil legitimitu.

Program dělnické strany prošel diskusí napříč místními a krajskými organizacemi a členskou základnou. V této souvislosti také vyzýváme nejen členy DSSS, ale i odbornou veřejnost, zájemce, kteří by se chtěli zapojit do tvorby jednotlivých kapitol a stát se tak členy odborné programové komise, aby se přihlásili prostřednictvím stranického e-mailu či telefonického kontaktu.

Celé znění širšího programu DSSS naleznete na www.dsss.cz/program

Tiskové centrum DSSS

Ohlédnutí za návštěvou Udo Voigta v Praze

Poslední květnový víkend byl pro dělnickou stranu dalším významným mezníkem v její historii. Jako prvního zahraničního hosta jsme v naší zemi přivítali předsedu Národně demokratické strany Německa (NPD) Udo Voigta. Program jeho návštěvy byl poměrně pestrý a rozdělen do sobotní, oficiální části, a nedělního programu zahrnujícího prohlídku historických lokalit Prahy.

Sobotní setkání s novináři bylo vcelku standardní tiskovou konferencí a z malého počtu položených dotazů jsem usoudil, že komentáře jsou již dávno napsány, jen je potřeba je doplnit aktuální fotografií. Tušení mě nezklamalo. Titulky o šéfovi neonacistické německé strany a spolupráci evropských neonacistů opět okomentovaly nízkou profesní úroveň českých žurnalistů, kteří si nejsou schopni odpovědět ani na jednoduchou otázku: Byla by v současném Německu možná existence neonacistické strany? Sobotní večer pak zakončilo setkání se zástupci krajů, kteří měli možnost se pana Voigta zeptat na jeho osobní politické zkušenosti.

V neděli bylo setkání již neformální a pro německou delegaci jsme připravili návštěvu pražského Hradu, kde se seznámili s bazilikou sv. Jiří, navštívili expozici o historii pražského královského sídla a katedrálu sv. Víta. Poté následovala procházka Malou stranou a Karlovým mostem. Pan předseda Voigt mi sdělil, že Praha je opravdu krásné město a zejména ho udivovalo historické centrum.

Je také velmi zajímavé, že pan Voigt nemívá žádnou osobní ochranku a povětšinou cestuje na stranické akce vlakem. Bydlí v panelovém domě a rozhodně to tedy není politik typu české elity, žijící oddělen od reality a v luxusním paláci za vysokými zdmi. Jde o normálního člověka, kterého trápí stejné problémy jako nás a chce pro svoji zemi a pro její občany to nejlepší.

Musím říci, že z celé návštěvy jsem měl velmi dobrý pocit a šlo o cennou zkušenost. Slova pana Voigta o jeho příjemném překvapení a pozitivních dojmech to jen potvrdila. Také jsem byl pozván na stranický sjezd NPD, který se uskuteční na podzim tohoto roku, což jsem velmi rád přijal.

Na závěr chci zdůraznit, že ačkoliv máme rozdílné pohledy na minulost, a já jsem naše názory tlumočil již při návštěvě v Riese (např. nedotknutelnost Benešových dekretů), nesmí nás to rozdělovat při našem společném boji za Evropu národů, proti imigraci a islamizaci starého kontinentu.

TOMÁŠ VANDAS

Zaremba: Říkám NE pozitivní diskriminaci!

V dnešní společnosti se o otázce menšin a jejich postavení v ní často diskutuje. Nebudeme si nalhávat v tom, že se jedná zejména o menšinu cikánskou. Neustále slyšíme z úst vládních činitelů a ochránců lidských práv slova o tom, jak je nutné této menšině pomáhat v jejich snaze se zapojit do společnosti, vytvářet pro ně pracovní místa, zavádět kvóty umožňující studium na vysokých školách či případně upravovat podmínky na lehčí a snesitelnější.

Jako sportovní trenér jsem měl možnost ve svém vzpěračském oddíle trénovat i cikánské sportovce a musím říci, že i mezi nimi byli talentovaní mládenci. Bohužel, snaha předat jim moje zkušenosti byla nakonec odměněna krádeží peněz, což bylo pro mě tehdy doslova trpká a šokující událost.

S tím, jak sleduji vývoj ve společnosti a vidím, jakým způsobem se neustále zvyšují lidé na základě barvy pleti, jak soudy rozhodují jinak ve stejných kauzách, kde odlišná je zase národnost či barva pleti, jaká je permanentní snaha finančně podporovat nesmyslné projekty jen proto, že jsou procikánské, pak musím říci jasné NE trendu pozitivní diskriminace.

I proto jsem se stal členem Dělnické strany sociální spravedlnosti, abych usiloval o společnost, kde zákony platí pro všechny občany stejně a měří se všem stejným metrem. Zdálnivě samozřejmou věc prosadíme, jen když budeme sami sebou, svobodní a myslící!

OTA ZAREMBA, člen Republikového sněmu DSSS

Vedení DSSS se opět odvolalo proti trestům za politické projevy

Vedení Dělnické strany sociální spravedlnosti (DSSS) – předseda Tomáš Vandas a místopředsedové Jiří Štěpánek, Martin Zbela a Petr Kotáb – se opět odvolalo proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 10. května 2011, jímž byli obvinění odsouzeni k podmíněným trestům za politické projevy na 1. máje v Brně v roce 2009.

Jde již o druhé odvolání vůči rozsudku soudu prvního stupně. První odvolání bylo úspěšné a Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 3. března 2011 původní rozsudek městského brněnského soudu ze dne 18. listopadu 2010 zrušil.

Předseda DSSS Tomáš Vandas považuje rozsudek soudu za účelový a politicky motivovaný. Soudkyně Schinzelová postupovala zcela záměrně zaujatě a absolutně nebrala zřetel na oprávněné argumenty obhajoby, že celá žaloba je postavena pouze na „znaleckém posudku“, který byl vypracován volebním kandidátem TOP 09 a bývalým zaměstnancem ministerstva vnitra.

Vedení DSSS věří, že brněnský krajský soud celý případ znovu řádně projedná, přihlédne k argumentům obhajoby a rozsudek Městského soudu v Brně zruší v plném rozsahu.

Tiskové centrum DSSS

